

Duha, 1998

Video, 3:50

Xu Zhen začal tvořit videa se zaměřením na lidské tělo a veřejná prostranství způsobem, který připomíná raná díla Bruce Naumana nebo Vito Acconciho.

Video „Duha“ (1998) znázorňuje obnažená záda muže, čím dál tím více rudnoucí pod uštědřovanými ranami, které lze slyšet ve zvukovém záznamu, avšak nejsou vidět.

„Duha“ byla vystavována na Benátském bienále v roce 2005.

Rainbow, 1998

Video, 3:50

XU Zhen started out making videos that focused on the body and public space in a manner reminiscent of early Bruce Nauman or Vito Acconci: The video "Rainbow" (1998) shows a person's back growing increasingly red, the result of slaps heard on the sound track but not seen. „Rainbow“ was exhibited at the Venice Biennale in 2005.

www.okmyclub.com proti Kim Čong-ilovi v Korejské lidově demokratické republice v červnu, 2005

Fotografie, 120 x 160 cm

Diktátor Korejské lidově demokratické republiky

www.okmyclub.com-Fought Kim Čong-il in D.P.R. Korea, in June, 2005

Photo, 120 x 160 cm

The dictator of the D.P.R. Korea

Super Absorbent-7, 2003

Fotografie, 80 x 200 cm

Mozaika čínských znaků – pornografický text – forma sleduje funkci

Super Absorbent-7, 2003

Photo, 80 x 200 cm

A mosaic of Chinese characters - a pornographic text - form follows function

Právě vykonáno, 2008

Instalace (zrnko písku, mikroskop, pracovní stůl)

„Právě vykonáno“ znázorňuje proslulou stopu prvního kroku Neila Armstronga na Měsíci, reprodukovanou na zrnku písku. Xu Zhen tímto „velkým krokem pro lidstvo“ vytvořil téměř nejmenší umělecké dílo na světě.

Just Did It, 2008

Installation (grain of sand, microscope, desk)

”Just Did It“ shows the famous footprint of the first step of Neil Armstrong on the moon, on a grain of sand. Xu Zhen created with this ”giant step for mankind“ almost the smallest art work in the world.

Techniku k dílu „Just Did It“ zapůjčila společnost **OLYMPUS** .

The technical equipment used for the “Just Did It“ installation was kindly loaned by **OLYMPUS** .

Xu Zhen

Hned jsme zpátky, 2001

Video, 3:23

Xu Zhen

We are right back, 2001

Video, 3:23

www.okmyclub.com proti Jean-Marie Le Penovi v Paříži, Francie

v červnu, 2005

Fotografie, 120 x 160 cm

Jean-Marie Le Pen, nar. 20. června 1928, je francouzský pravicový extremist, nacionalistický politik. Zakladatel a bývalý prezident strany Národní fronta.

Le Pen bojuje proti Evropské unii, přistěhovalcům, registrovaným partnerstvím, potratům a propaguje tradiční kulturu, pořádky a zákony včetně trestu smrti.

www.okmyclub.com-Fought Jean-Marie Le Pen in Paris, France

in June, 2005

Photo, 120 x 160 cm

Jean-Marie Le Pen, born 20 June 1928, is a French right-wing extremist and nationalistic Politician. Founder and former president of the Front National (FN) party.

Le Pen is fighting against European Union, immigrants, same-sex marriage, abortion, and advocates traditional culture, law and order and the death penalty.

18 dní, 2006

Video, 23:56

„18 dní“ dokumentuje cestu, kterou umělec podnikl s cílem překročit hranice Číny se sousedními zeměmi s hračkami na dálkové ovládání představujícími bojovou techniku. Xu Zhen zakoupil několik takových hraček, vzal je s sebou na hranice mezi Čínou a sousedními zeměmi a poté tyto miniaturní tanky, lodě a letadla dálkovým ovládáním vyslal na „invazi“ do sousedních zemí. Toto dokumentární dílo zaznamenává celou akci po dobu 18 dní.

18 Days, 2006

Video, 23:56

”18 Days” records a trip that the artist underwent with the goal of crossing the borders of China’s neighbours with remote-controlled toy weapons. Xu Zhen bought some remote-controlled weapons, then on the boundary line between China and neighbouring countries, he remotely sent these toy weapons into the neighbouring territories. The documentary in this work recorded the whole event over 18 days.

Bez názvu 无题, 2009

Instalace

Dílo „Bez názvu“ (无题) je model tibetského paláce Potála ve Lhase, postavený z více než 160.000 hracích karet poloviční velikosti. Rozměry díla jsou 430 × 130 × 120 cm (169 × 51 × 47 palců). Jeho budování trvá téměř 10 dní a poté se několik týdnů hroutí. Jedná se teprve o druhou instalaci díla. Poprvé bylo dílo představeno v šanghajské Galerii Jamese Cohana. Instalace vypovídá o rozdílných pohledech Číny a západního světa na palác Potála, otázky náboženství, politiky a svobody myšlení, jakož i spojení mezi skutečností a hyperrealitou (počítačová pixelizace), měřítkem a významem. V místě současné instalace dílo zároveň rezonuje s Pražským hradem, historickým sídlem králů a prezidentů a rovněž inspirací pro známou Kafkovu novelu o byrokracii „Zámek“.

Untitled 无题, 2009

Installation

„Untitled“ is a model of the Tibetan Potala Palace in Lhasa, built with more than 160,000 custom-made half-size playing cards. It is probably the worlds largest “house-of-cards“, measuring 430 x 130 x 120 cm (169 x 51 x 47 inches). It takes almost 10 days to build the palace and several weeks for it to collapse. This is only the second time „Untitled“ has been built: the first was at James Cohan Gallery, Shanghai. It refers to differences between Western and Chinese conceptions of the palace, religion, politics and freedom of thought, as well as the connection between reality and hyperreality (computer pixilation), scale and importance. Here it also resonates with Prague Castle, the historical seat of kings and presidents and the inspirationfor for Franz Kafka’s famous novel of bureaucracy „The Castle“.

8848-1,86, 2005

Video, 8:11

V srpnu 2005 Xu Zhen a jeho tým vystoupili na 8848,13 metrů vysoký Mount Everest. Podařilo se jim odříznout horní část vrcholu odpovídající výšce Xu Zhena a snést jej z hory dolů, aby mohl být vystavován ve speciální chlazené vitríně. Jeho video „8848-1,86“ (2005) dokumentuje tuto expedici na Mount Everest. V Číně tento čin vyvolal velmi bouřlivé reakce, včetně hlubokého rozhořčení, šoku a rozpaků. Údajná expedice však byla jen záměrná mystifikace a film byl natočen v létě na střeše šanghajské galerie ShanghART. Videosnímek spolu s dalšími nenápadnými náznaky humorně komentuje expanzivní politiku Číny.

8848-1.86, 2005

Video, 8:11

In August 2005 Xu Zhen together with his team climbed the 8848.13 metre-high Mount Everest. They succeed in cutting off the peak - equal to Xu Zhen's own height - and taking it down from the mountain to be exhibited in a large refrigerated display cabinet (now in Tate Modern, London). His video "8.848-1.86" (2005) documents the expedition. The public outcry in China that greeted the news of Everest's decapitation was huge, involving shock, outrage and embarrassment. But the expedition was a hoax, filmed on the roof of ShanghART gallery, in Shanghai, in Summer. The video, among other allusions, is a subtle and humorous commentary on China's policy of expansion.

Hladomor v Súdánu, 2008

Performance, video

Toto dílo je (alespoň na Západě) dosud nejkontroverznější prací Xu Zhena. Video se odehrává v pekingské galerii Longmarch Space a zaznamenává „rekonstrukci“ neblaze proslulého snímku novináře a fotografa Kevina Cartera, který pořídil v Súdánu zasaženém suchem a v roce 1993 s ním získal Pulitzerovu cenu. Fotografie zachycuje dítě, které zpovzdálí pozoruje sup. Po všeobecném odsouzení za to, že dítě ponechal jeho krutému osudu, Carter několik měsíců po převzetí ceny spáchal sebevraždu, a to přesto, že se po vlně kritiky, která se na jeho hlavu snesla, objevily též protichůdné hlasy, že dítě neponechal bez ochrany, ale že zůstalo ve společnosti druhých a spolu se svou matkou. V Xu Zhenově rekonstrukci figuruje dítě, které se narodilo v Kantonu (Kuang-čou) guinejským přistěhovalcům. Holčička byla placená herečka a pod neustálou péčí a dohledem své matky. Sup byl robot (na videosnímku je vidět, jak si s ním holčička hraje). Dílo samozřejmě vyvolává otázku, zda se jedná o zneužití dítěte – ať již ve jménu umění či jinak. O zneužívání dětí zde však nejde o nic víc, nežli při jakémkoliv jiném angažování dětského herce, který zůstává pod dohledem svého rodiče a jedná se s ním s patřičným respektem. Skutečná otázka v tomto případě zní, jak reagujeme na obrazy, jako je snímek Kevina Cartera, a na skutečnost, že každý den dochází na světě ke zneužívání obrovského množství dětí, leckdy navíc velmi otřesným způsobem. Cílem Xu Zhenovy instalace je přimět nás k zamyšlení nad tím, co opravdu považujeme za nepřijatelné – zda obrazy nebo skutečnost – a jak na toto poznání zareagujeme. V průběhu videosnímku začne být postupně zřejmé, že scénu pozorují diváci, diskutují o ní a fotografují ji. Toto je nedílnou součástí díla – přihlížející buď cítí vinu, nebo jsou očištěni – podle toho, jak zareagují. Pomalu pak začíná být vidět, že publikum je tvořeno místními Číňany. Xu Zhen svým dílem klade otázku jak si lidé, a zejména pak jeho spoluobčané, objektivizují cizince – „weiguoren“. Xu Zhen kriticky konstatuje, že žádný přihlížející, včetně Vás, si nemůže dovolit slabost pasivní a nekritické konzumace obrazů, ať už jsou „šokující“ či nikoliv. Člověk musí zaujmout jasnou pozici, protože nedokázat to a nezareagovat je také morálním rozhodnutím. Někteří to mohou považovat za povýšené a zbytečné, ale veřejné pobouření, které toto dílo vyvolalo, v kontextu pokračujícího zneužívání dětí po celém světě hovoří o opaku. V tomto duchu zaujímá videosnímek „Hladomor v Súdánu“ stejně kritické stanovisko jako Nabokovova Lolita. Budete-li chtít tato dvě umělecká díla dezinterpretovat, máte k tomu příležitost (tato možnost je oběma z nich vlastní); „Hladomor“ i „Lolita“ jsou však ve skutečnosti niternou kritikou zneužívání dětí a perversnosti toho, jak si dospělí racionalizují různé situace – a ignorují nepohodlné dvojí normy.

Dílo tvořilo polovinu výstavy nazvané „Nemožné není nic“ (Impossible is nothing) podle všudypřítomné reklamy společnosti Adidas. Druhou instalací bylo dílo nazvané „Výzdoba“ (Decoration, 2001), kosmická kabina v životní velikosti s živými „kosmonauty“. Výstava jako celek se věnovala tématům prostoru a svobody.

The Starving of Sudan, 2008

performance, video

This work is Xu Zhen's most controversial artwork to date (at least in the West). The video records a "re-enactment" at Longmarch Space in Beijing of South African photo-journalist Kevin Carter's 1993 infamous Pulitzer Prize winning image of a child in draught stricken Sudan being stalked by a vulture. Widely condemned for abandoning the child to a gruesome end, Carter committed suicide a few months after receiving the award, even though it was later argued that the child had not been left unprotected but was in fact with a group, including its mother. Xu Zhen's reenactment involved a child born in Guangzhou to immigrant Guinean parents. She was paid as an actor and was under the constant care and supervision of her mother. The vulture was a robot (in the video the child is seen playing with it). Obviously the work begs the question whether the child was exploited, in the name of art or otherwise, the answer to which is no more than any other child actor under the supervision of its parents and treated with appropriate respect. The real issue here is how we respond to images like Kevin Carter's and to the knowledge that everyday around the world huge numbers of children are actually mistreated, sometimes appallingly. Xu Zhen's performance-installation asks us to consider what we really find unacceptable - images or reality - and how we respond to this knowledge. As the video progresses, it becomes apparent that an audience is watching the performance, chatting about it, taking photographs. This is emphatically part of the video and performance - the viewers are compromised or exonerated, depending on how they react. Slowly we see that the audience are local Chinese. Xu Zhen is questioning how we, and in particular his fellow countrymen, objectify foreigners - "waiguoren". Crucially, Xu Zhen notes that no viewer, including you, is allowed the indulgence of passive, uncritical consumption of images, whether "shocking" or otherwise. You must decide where you stand, because failing to react, to decide is also a moral decision. Some may find this patronizing and unnecessary but the public outcry surrounding this work, amid the continuing exploitation of children everywhere, speaks otherwise. In this sense, "The Starving of Sudan" sits in the same critical position as Nabokov's "Lolita". If you want to misunderstand these two works of art, then you will (that option is intrinsic to them), whereas both "Starving" and "Lolita" are actually visceral critiques of child abuse and the perversity of adult rationalization of different situations - ignoring inconvenient double-standards.

The performance was one half of an exhibition entitled "Impossible is nothing", after a ubiquitous advertising slogan used by sportswear clothing company Adidas. The other installation was "Decoration" (2001), a life-size space capsule filled with live "cosmonauts". The exhibition as a whole questioned received notions of space and freedom.